

RENDBEN VAN

Cserepes növényt viszek haza.
Mielőtt belépek az ajtón,
megigazítom magamon
kedvenc színeitek.
Ebéd előtt készül a fotó,
szorítotok még helyet a szélén.
Nem lógok ki annyira.
Kezemben a cserepes,
mosolygunk.
„Csíz” helyett annyit mondtok
a kamerába: „rendben van”.

A kép után asztalhoz ülünk.
Amióta nem itt lakom,
mindegyikötöknek rendben van
a felvizezett alkohol a hűtőben,
a testmeleg hiánya,
az átázott éjszaka.
Rendben van a családfára kúszó gomba,
a kulcsra zárás,
a nehézlégzés,
az ütésnyomok,
és a sarkok egyszemélyes kitöltése is.

Mosolyogtok.
Rendben van ez is.
Majd ritmusra ütődnek a kanalak,
a „Jó vajon ez a munkahely”-ek,
és a „Mikor lesz belőled valaki”-k.
Evés után töröljük szánkrol
a hazugságokat.

Későre jár.
Lekésem a buszt,
ha tovább mosolygok.
A művirágot ott hagyom.
Másnap nagyanyám felhív,
hogy megdicsérje az illatát.

JÁTSZMA

Hideg vízzel locsoltatok fel.
Az ébredés szélén mozgok,
tapogatom a bordáim.
Megnyugszom – még mindig én vagyok.
Nem maradtam ki semmiből.

A padló magához ölelne,
de már az asztalnál ültök.
Itt a helyem köztetek.
Elhalkul a dobogás,
szemetek a kockán.
Elnyúlik a kör,
ha nem vigyázok,
a csend nyeri meg.
Most én jövök.
Az idő is saját kezébe harap.

A dobás előtt átnyúltok az asztalon,
körmeitekkel fejtitek bőröm,
hátha feladom.
Hideg kezeitek forgatják
bennem a remélt szerencsét.
Háborognak csontpartjaim között a tengerek.
Az egyik hullámnál megremeg a kezem,
elejtem a kockát.
Utolsó lélegzetében forog még párat,
majd hatosra fordul
a poros lámpafényben.